

Kis dalok

LASSAN NINCS MAS, csak kötelesség.

E szűk körön
topoghatsz akár: dermedt madár,
s hiheted, jobb volna lármázni fönn.
Leszel elég vén egyszer, hogy belásd,
miben a valódi öröm.

Váltod már képzeleted munkaról, derüről –
elér az idő, jön.

●
ILLATOD, MÉHEID, puszpángaid
dombon, temető.

Sarjuszénád, mely boglyásan augusztus
mellére fő.

Apák s anyák sírja – ahova félenken
új hasat vitt fel a nő.

Fiúk felhőtlen gyásza: már enyém is.
Hálóként két forrást meritő.

●
NEMCSAK AZ IFJUSÁGNAK, a meséknek
szintűgy fölleges? –

A város nimfái járhatnak fehérben.
Senki se ad, senki se vesz,
ahol mi egyszer nem vagyunk jelen...

Szemen a hiúság kiles –
ám a mosoly, a kelő bölcs tojása
rácsillog: nem érdemes!

●
MA MÁR DIVAT: félelmeinket
titkon tartani.

Nyüzsgő alkony-képzete a világnak –
pirban Ezékiel jóslatai.

A négyarcúvá megcsiszolt teremtmény
vakहितét nem ordítja ki.

Félrévülten várja, szinte pedánsan –
omoljatok, vágóhid falai.

KIKÖLT-E a remény

mosolyt: úgy megszűkül
néhal Egy felnőtt s két csimasz kölyök
arca gyül fészekül.

Nagyobb hullámvás nem gyötri a fát –
akár a peremen elül.

Illessünk szárnyat; csöpp sárga csört –
nagy a csönd viselhetetlenül.

SZÉPRÉTI LILLA

Nagyvizit

Arra ébredt fel reggel hatkor Giza, hogy kicsapódik valahol egy ajtó, végigrohannak a folyosón, dagad az izgalom, mintha valamelyik kórteremben fei-robbant volna a kályha, s menteni kellene a sebesülteket. Kilincsszagató erély-lyel berontott Ella, a takarítónő, akinek ikrei vannak, felgyújtotta a nagylámpát, s a vizesvödört bevágta a sarokba. A kefeseprű hanyattesett a kövezeten, ideg-tépő hangot hallatott, Giza a harmadik ágyban fájdalmas fintort vágott, a taka-rítónő pedig, aki szerette válogatott zajokkal éreztetni a jelenlétét, huzigálni kezd-te a vödört a mosdókagyló felé. Gizának nagyot nyilallt a hátgerince, mint ami-kor oda injekciózzák, a fájdalom lassan felkúszott a kisagyába, megrándult, s egyszerre ki tudott ugrani az ágyból. Eszébe jutott, hogy ma péntek, a nagyvizit napja, a női illemhely felé osont, de ott már sor állt, ekkor berontott a fürdőszo-bába, de most nem lehetett tisztálkodni a szépítkező nővérek miatt.

Mire visszatért a kórterembe, Erzsike éppen ágyneműt cserélt, az asszonyok, a frissen műtöttek, a rácsba fogózva kókadoztak, tántorogva buktak a vitorlavá-szonfeszességűre húzott lepedőre. A takarók végét betördösték, még szabadott mozogni egy keveset, míg Ella verejtékszagot árasztva feltörölte a linóleumot, felhágott az ablakpárkányra, lélegzetelállító mutatvánnyal vakart le a külső üveg-ről három légy piszkot. Éles robaj hallatszott, kiejtette a kezéből a törlőrongyot, egyensúlyát veszítve rázuhant az ablak melletti ágyra. Szerencsére Giza még nem feküdt benne, s ezek után nem is volt semmi gusztusa hozzá. Ebből a folyosóra kihallatszó vita kerekedett. Berontott Judit, a vöröshajú asszisztensnő, már szépen ki volt a szeme készítve, összecsapta a kezét:

– Még mindig vannak ilyen-olyanok, akik nem feküdtek ágyba! A Profesz-so-or! Mindjárt megérkezik! Már telefonált az autóért. Egy kettő! Nincs ennek az ágyneműnek semmi baja. Az elkoszolt párnát a visszájára lehet fordítani!

Szépen el kellett rendezni a haját a huzaton, aztán mozdulatlanul feküdni, hónaljig felhúzott pokróccal, a kék takarókon összekulcsolt kezekből éppen csak a feszület hiányzott. Elszedték a papucsokat, a rokonóktól kapott virágcsokrot, a vizespoharat, a pongyolát begyömöszölték a matrac alá. MOST MINDEN KÉSZEN